

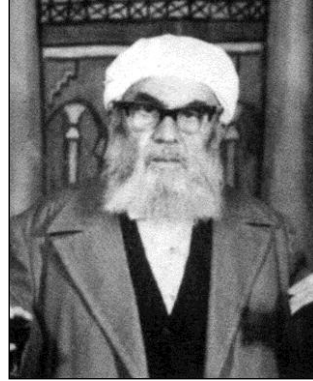
(1928 - 2016)

MEHMED KIRKINCI

Mehmed Kırkinci Hocaefendi, âlimler ve hocalar diyarı Erzurum ilinin, merkez köylerinden Güllüce'de 1928 senesinde dünyaya gözlerini açtı. Koyun tüccarı olan babası Celalettin Efendi, işi gereği Erzurum'la sıkı münasebet halindeydi. Âlimlere ve ilme çok düşkündü.

Oğlu Mehmed'in ve Musa'nın da ilim tahsil etmesini arzu ediyor, bunun zeminini hazırlamak istiyordu. Bu sebeple 1940 senesinde küçük Mehmed henüz 12 yaşında iken Erzurum'a taşındı.

İleride Kur'an ve iman hizmetlerinin çok kıymetli ve halis bir hizmetkârı olacak olan küçük Mehmed'in yorulmaz ve tok olmaz yolculuğu, evlerinin karşısındaki caminin imamı Mehmed Efendi ve oğlu Ziyaeddin ile tanışmasıyla başlamış oldu.

Mehmed Kırkinci'nin babası Celalettin Efendi

Erzurum evliyasından Rauf Efendi ve Hüsnü Efendi'nin tavsiyeleri ile ulemeden Mustafa Necati Efendi'ye talebe oldu. Bu ilk hocasıdır.

Rahmetli Celalettin Efendi, oğlu için ilim tezgâhını hazırlamış, muradına ermisti. İleride büyük sıkıntılar ve hapis hayatları yaşayacak olan evladı Mehmed için kendisini tenkit eden dostlarına iftiharla, "Ben oğlumu bu yolda feda ettim" diyecekti.

1960 ihtilalında Türkiye'de müessir 300 kişinin toplandığı Sivas tecrit kampına alınır. Bittiğinde Kırkinci Hoca'mız eve döner ve ailesine koğuştaki hizmetlerini aşk ve şevkle anlatır. Baba Celalettin Efendi buna çok memnun olur ve "Ben korktum ki sen orada Nur hizmetinden usanıp geri çekileceksin. Fakat seni böyle hizmette aşk ve şevk içerisinde görmek beni sürura gark etti. Oğlum, zaten meşakkat ve ıstıraplar bu kudsî yolun şanındandır" diyerek desteğini sürdürür.

Mehmed Kırkinci Hocaefendi, bu memleketi idare eden siyasilerle, yazar ve ilim adamlarıyla – siyaset namına değil, belki milletin ve vatanın selameti için– zaman zaman görüşmüş veya mektuplarla onlara yol gösterici uyarılarda bulunmuştur.

Kırkinci Hoca'mızın Hikmet Pırıltıları, Nükteler, Kader Nedir, İrşad Sahasında Bediüzzaman gibi çok sayıda eserleri bulunmaktadır.

Bundan sonrasını Mehmed Kırkinci Hoca Efendinin lütfederek yazıp gönderdiği ve bizim tespit ettiğimiz kendi ifadelerinden okuyalım.

BEDİÜZZAMAN'I BANA HOCALARIM ANLATMIŞTI

Küçüklüğümde, köyümüzün büyükleri arasında Bediüzzaman lâkabıyla şöhret bulan zattan sık sık söz edilirdi. 1940'da şehre gelince şehir halkında da aynı muhabbeti, yani Bediüzzaman sevgisini görmüştüm. Orada da Bediüzzaman'ın kahramanlıkları, kerametleri dilden dile dolaşıyordu. Bu bende büyük bir merak ve alaka uyandırmıştı.

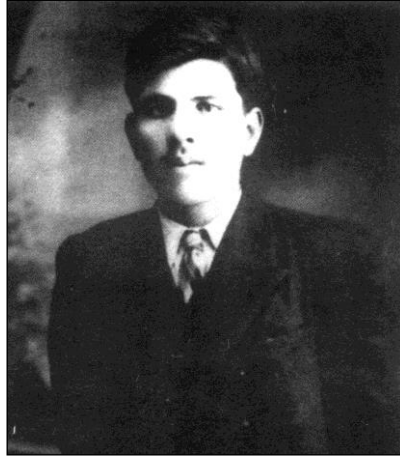
İlk hocam, Mustafa Necati Efendi'dir. Kendisinden 1941–1946 seneleri arasında ders aldım. Her zaman Bediüzzaman'dan bahseder, takdir ve hürmetle onun kahramanlıklarını ve deha derecesindeki zekâsını anlatırdı.

İkinci hocam, 1946'dan sonra ders aldığım Hacı Faruk Bey de aynı şekilde Bediüzzaman Hazretleri'nin ilmini, meziyetlerini hep anlatırdı. Kendisi hem din hem de fen ve felsefede derin bir vukufiyete sahipti. Bediüzzaman'ın Erzurum'a ilk gelişinde bir ay hizmetini yapmış. Şöyle derdi:

“O, sohbetlerinde bu asrın hastalık ve ıstıraplarını hakkıyla teşhis ederdi. O'nun bu mümtaz meziyetleriyle, istikbalin manevî hekimi olacağını ta o zamanlar hissetmişim.”

Üçüncü Hocam, Solakzade Sadık Efendi de Bediüzzaman Hazretleri'nin tam bir hayranı idi. Kendisinden 1948–1951 yılları arasında mantık, usûl-ü fıkıh ve ilm-i kelim derslerini aldım. Bu hocam derdi ki:

“Erzurum'da kaldığı müddetçe birçok sohbetinde bulunmuştum. O, nâdirü'l-vücut bir insandır. İlmin ve irfanın zirvesindedir. Ruhunda büyük bir cihat aşkı vardır. Onda bu memleketin terakkisine mani bütün engelleri açacak bir istidat görünüyor.”

Kırkinci Hocaefendinin gençliği

Dördüncü Hocam Nâdir Efendi ise –Şark'ın tanınmış âlimlerinden biridir– diğer hocalarıma göre Bediüzzaman'ın hem Eski Said hem de Yeni Said dönemlerini daha iyi biliyor ve şöyle diyordu:

“Ben Seyyid Şerif-i Abdülkahir Cürcaniye, Taftazaniye; İbn-i Sina, Aristo gibi mantık üstatlarının eserlerini de okudum. Bediüzzaman'ın İşârâtü'l-İ'caz'ını okuduktan sonra, bu belagat dâhilerinin sezemediği birçok nokta ve nükteleri harikulade bir şekilde Bediüzzaman'ın keşfetmiş olduğunu gördüm. Kızıl İ'caz isimli eserini tam bir yıl tetkik ettim; onda serdedilen kaideleri Aristo ve İbn-i Sina gibi mantık üstatlarının tasavvur bile edemediklerini anladım.”

İşte, Bediüzzaman hakkında hocalarımdan edindiğim bu malûmatlar, ruhumda şiddetli bir arzu ile onu tanımak ve okumak ateşi yandırmıştı. İlk defa Hocam Nâdir Efendi'den Münâzarat kitabımı alarak okudum. Çok etkilendim ve çok istifade ettim. Orada geçen Van, Horhor Medresesi tabirleri kalbime bir kement attı ki, oraları ziyaret etmek iştiaak ve heyecanı içimde uyandı. Daha Sonra Üstad'ın diğer eserlerini okumaya devam ettim. Van, Horhor, Ereğ Dağı, Zernebat ziyaretlerimi gerçekleştirdim; oradaki talebeleriyle tanıştım. Onların hatıralarını dinledim ve gördüm.

ÜSTAD HAZRETLERİNİ ZİYARET İÇİN YOLA ÇIKTIK

Okuduğum Risale-i Nur'un üzerimde bıraktığı etki ve bu seyahatlerim neticesinde Üstad'ımızı görmek, ziyaret etmek arzusu kalbimde cevlan etmeye başlamıştı. Nihayet bu arzu ve iştiağ 1956 senesinde tahakkuk etti. Şöyle ki:

Yanımda okuyan Molla Zekeriya isimli bir talebeyle bir haziran sabahı, Trabzon, Samsun, Ankara güzergâhından Isparta'ya gitmek üzere yola çıktık.

Samsun'daki molamızda harika bir tevafukla karşılaştık. Akşam namazını kılmak için gittiğimiz camide Sungur Ağabey'le karşılaştık. Hem de subay elbiseleri içindeydi. Sungur Ağabey o sırada askerliğini yapıyormuş. İsmi çok duymuştum; ama kendisini ilk defa görüyordum. Doğrusu bu tevafuk inayet-i İlahiyeden başka bir şey değildi. Onun için Allah'a şükrettim. Beraberce bir dostun evine gittik. O gece tatlı sohbetlerde bulunduk. Bu şekilde, bugün gideriz yarın gideriz derken tam bir hafta Samsun'da beklemiştir. Sungur Ağabey'den bir türlü ayrılamıyordum; bu ilk görüşmemizde bizde derin izler bırakmıştı. Kendisinden Ankara adresini aldık ve istemeye istemeye Samsun'dan ayrıldık.

Ankara'ya vardık. O sırada Ankara'da yeni harflerle Sözler basılıyordu. Kardeşler gece gündüz nöbetleşerek durmadan çalışıyorlardı. Büyük bir mahrumiyet içinde idiler. Sabahları 3-5 zeytin, öğle ve akşamları çoğunlukla şehriye çorbası... Bunlar kimler miydi?

Said Özdemir, Atıf Ural, Mustafa Türkmenoğlu, Mehmet Emin Birinci gibi kahramanlardı. Isparta'ya müteveccihen ayrılmak istediğimizde Atıf Ural bize: "Sözler'in yeni çıkan şu formasını Üstad'ımıza verin. Üstad tashih ediyor, hem hizmet etmiş olursunuz hem de Üstad sizi memnuniyetle kabul eder" dedi. Sonra Rüştü Çakın Ağabey'in adresini verdi bize.

ISPARTA'YA VARDIK AMA...

Nihayet Konya üzerinden Isparta'ya vasil olduk. Bir camide yine bir tevafukla Rüştü Çakın Ağabey'i tanıyanları bulduk. Bizi Rüştü Ağabey'in dükkânına götürdüler. Rüştü Ağabey bize Üstad'dan ve onun hatıralarından bahsetti. Sohbetine doyum olmuyordu. Fakat bizim aklımız Üstad'da idi. Ne zaman ziyaret edebileceğimizi sorduk, "İkindiden sonra" dedi.

İkindiyi bir camide kıldıktan sonra Rüştü Ağabey: "Aman dikkat edin, bizi takip edebilirler, anlarsa sizi karakola götürüp sıkıntı verirler" diye tembih etti. Rüştü Ağabey önde biz arkada yola koyulduk. Ana caddeden ara sokaklara girdi. O, şaşırtmaca yaparak önce güneşe, birkaç sokak sonra doğuya, daha sonra tekrar yön değiştiriyordu. Sonunda Rüştü Efendi bir evin önünde durdu, bize bir işaret yaptı, biz durduk. Kapı açılınca O hemen içeriye daldı, arkasından biz. Merdivenleri tırmanmaya başladık. Baktık merdiven başında, gür kaşlı, heybetli biri duruyor. Rüştü Ağabey bizi tanıştırdı. Bu Tahiri Ağabey'di. Heybetli ve celadetli fakat bir o kadar da mütevazı idi. Kendisine formayı ve yolda Üstad'ın yanında utanır sıkılır belki konuşmam diye yazdığım mektubu verdim. Aldı ve Üstad'ın odasına girdi. Geri döndü, "Üstad'a söyledim sizi kabul edecek, biraz bekleyin" dedi.

GÖNLÜMÜN SEMASINA NURLU BİR DOLUNAY DOĞMUŞTU

Salon oldukça sade idi. Yere serilen halılar, tahta zemini bile tam örtmemişti. Oturacak tahta bir divandan başka bir şey yoktu. Duvarlar çıplaktı. Fakat sultan saraylarında bile bulunmayan derunî bir hava vardı, huzur vardı. Bütün yorgunluklarımı unutmuşum.

Kapı hafifçe aralandı. Gönlümün semasına nurlu bir dolunay doğmuştu, Bediüzzaman teşrif buyurmuştu. Ayağa fırladık, ellerini öptük. Tebessümle "Hoş geldiniz" dedi. Oturduk, Tahiri Ağabey'e okuması için yolda yazdığım mektubu verdim. Tahiri Ağabey, Üstad'ımızın cihan harbinden önce Erzurum'a geldiğini, bir ay Kurşunlu Camii'nde kaldığını, âlimlerle sohbetlerde bulunduğunu söyledi. Sonra mektubu okudu. Üstad'ımız mütebessimane dinledi ve duada bulundular. Daha sonra Üstad'ımız Ankara'dan getirdiğim Sözler formasını sürurla çevirmeye başladı.

Bize dönerek "Risale-i Nur, çok yakın bir zamanda baş tacı olacaktır. Öyle zaman gelecek ki satırları altınla yazılacak, radyo dili ile bütün dünyaya neşrolunacaktır" diye işaretlerde bulundu. Daha sonra Risale-i Nur'u okumanın ehemmiyeti üzerinde konuştu; nazarları, dikkatleri eserlere tevaccüh ettiriyordu.

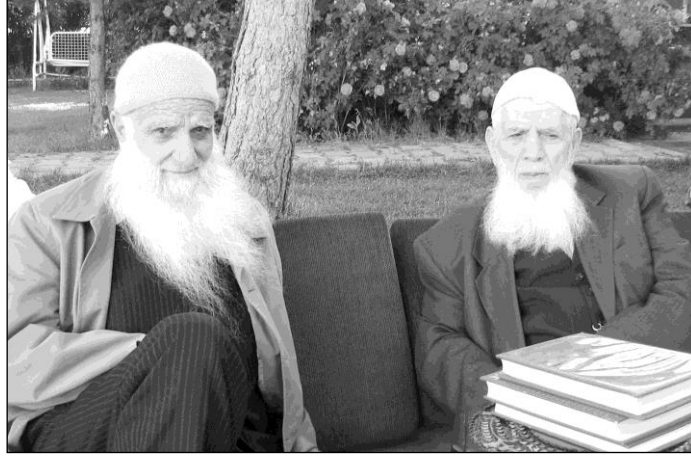
"Uzaklardan buralar gelmenize hiç lüzum yok. Risale-i Nur'u okuyan benimle görüşmüş ve benden ders almış gibidir. Sizler buraya gelince ben minnet altında kalıyorum. Sizlerin hiç olmazsa yol paranızı vereyim" dediler.

Üstad'ı dikkatle dinliyor, kendisini hayran hayran seyrediyordum. Konuşurken sağ elini yer yer sol dizine hafifçe vuruyordu. Her hareketi nezaket ve nezahet içindeydi. Tecessüm etmiş bir nur gibiydi. O anda, vücuduma bir hiffet, ruhuma bir inşirah, idrakime bir intibah geldi.

Ondaki nuranî letafet, gönlümü feyziyle vecde ve ruhumu şevkiyle ihtizaza getirmişti. Yaşına rağmen delikanlı gibi zinde idi. Yorgunluk eseri görünmüyordu. Rengi hafif pembe, boyu ortanın üzerindeydi. Zarif bir endamı vardı. Dudaklarında letafetli bir tebessüm, gözlerinde şefkat pırıltıları vardı. Ensesinden ve şakaklarından aşağı doğru dökülen gür ve beyaz saçları dikkatimi çekmişti.

Formayı, “Zübeyir oku!” diyerek Zübeyir Ağabey’e uzattı. Zübeyir Ağabey edeple alarak okumaya başladı.

“Şu kâinata dikkat edilse görünüyor ki: İçinde iki unsur var ki her tarafa uzanmış, kök atmış. Hayır-şer, güzel-çirkin, nef-zarar, kemal-noksan, ziya-zulmet, hidayet-dalâlet, nur-nâr, iman-küfür, taat-isyan, havf-muhabbet gibi âsarlarıyla, meyveleriyle şu kâinatta ezdad, birbiriyle çarpışıyor. Daima...” Okunan bu parça, sanki benim az önce sokaklardan geçerken yaşadığım halet-i ruhiyeme, suallerime ve istifhamlarıma kerametvârî bir cevap olmuştu.

Şarkta iki yıldız: Nusret Kocabay - Mehmed Kirkinci

İçim tarifsiz bir heyecana kapılmış, hissiyatımda coşkun dalgalar husule gelmişti.

Üstad daha sonra bizlere müteveccihen “Risale-i Nur, yalnız cüz’i bir tahribatı, bir küçük haneyi tamir etmiyor...” gibi mektuplardan okuttu. Sonra kalktı ve bir nazar-ı tebessümle başımı okşayıp dua ederek taltif buyurdu. Selam vererek yanımdan odasına doğru uzaklaşırken, maddî-manevî varlığını da peşinden sürüklüyordu.

RİSALE-İ NUR’U BÜYÜK BİR AZIMLE YENİDEN OKUMAYA BAŞLADIM

Millet ve memleketimizin geleceği hakkındaki bütün endişelerim bu ziyaretle silinip gitmişti. İstikbale güvenle bakmaya başlamıştım. Risale-i Nur’un Anadolu’nun her köşesine yerleşeceğine inancım tam kuvvetlendi. Bu eserlerin intişarının beşerî hiçbir kuvvetle bertaraf edilemeyeceğine, aksine daima parlayacağına tam olarak kanaat getirdim. Üstad’ımız odasına girdikten sonra hizmetindeki Ağabeylerle sohbetlerde bulunduk. Onlardaki ihlâs, şevk ve azmi müşahede ettim. Üstad’a azim bir sadakatle bağlı olan bu Isparta Kahramanlarını seyrederken Ashab-ı Suffe’yi hatırladım. Onları gönülden tebrik ettim.

Isparta’dan ayrılıp Barla’ya, Üstad’ın evine, kabristana, Çam Dağı’na, Barla Gölü’ne ziyaretlerde bulunduk. Oralandaki Nur talebeleri ile sohbetlerimiz oldu. Onların hatıralarını dinledik.

Erzurum’a döndüğümüzde bu seyahatim şevk ve gayretimi kat kat arttırmıştı. Bu ziyaret ve seyahatten aldığım şevk ve gayretle Risale-i Nur’u büyük bir azimle yeniden okumaya koyuldum. Dersler başlattık, bu vesile ile Nurlardan istifade edenlerin sayısı günbegün çoğaldı. Başta çevre il ve ilçelerle münasebetler kurup ziyaretler dersler tertip ettik. Bu şekilde hizmet Erzurum’un çevre il ve ilçelerinde ve bütün şarkî Anadolu’da hızla yayılmaya başladı.

Ağabeylerle Muhtelif Hatıralarım

ZÜBEYİR AĞABEY

SADAKATİ NASIL ANLAMALIYIZ?

Üstad Hazretleri dünyasını değişince, Zübeyir Ağabey Eskişehir’e geldi ve Abdülvahid Tabakçı’nın evinde kalmaya başladı. Beni de yanına çağırdı. Gittiğimde şöyle dedi:

“Hocam, Üstad’ın hizmetinde bulunmak kolay değildi. Bu yüzden ben, Bayram ve Tahir Ağabeyler Risale-i Nur’u okuyamadık. Bizler Üstad’ın hizmetini ancak deruhte ediyorduk. Bizim içimizde Sungur ile Ceylan Risaleleri okudular. Bu bakımdan sizinle beraber Risale-i Nur’dan bazı mevzuları okuyup mütalaa edelim.”

İlk defa Kader Risalesi’nden başladık ve epey zaman beraber kalıp birçok risaleyi mütalaa ettik.

Bir gün sohbet esnasında kendisine “Sadakati nasıl anlamalıyız?” diye sordum. Bunun üzerine Zübeyir Ağabey, bütün risaleleri hızlı bir şekilde sehpanın üzerine koydu ve şöyle dedi. “Hocam şimdi bana deseler ki bu eserleri okursan cehenneme, okumazsan cennete gideceksin. Vallahi ben bu eserleri okuyup cehenneme gitmeye razı olurum; onları okumaktan asla vazgeçmem.

İTİDAL-İ DEM NEDİR?

Yine bir gün kendisine “Üstad’ımız ‘itidal-i dem’den bahsediyor. İtidal-i dem nedir? Bunu nasıl anlamalıyız?” diye sordum. Zübeyir Ağabey şöyle dedi:

“Hocam Isparta’da Üstad’la beraber akşam namazını kıldıktan sonra ben de aynı şeyi Üstad’a sordum. O sırada sandalyede oturan Üstad’ımız, ayak ayaküstüne attı ve şöyle dedi: ‘Eğer şimdi İngiliz ve Fransızlar bu anda başımızdan aşağı bomba yağdırsalar, Zübeyir bir kahve yap derim.’ Evet, Üstad hayatı boyunca üç kez ayak ayaküstüne atmıştır.”

Zübeyir Ağabey anlatmaya devam etti:

Üstad, yumurtayı dahi kırarak yemezdi

“Üstad sık sık kırlara giderdi.”

“Yine bir gün kendisi kıra giderken bayramın yaklaştığını söyledi ve bizden temizlik yapmamızı istedi. Çünkü Üstad temizliğe çok dikkat ederdi ve çamaşırlarını kirlenmeden değiştirdi.”

“Biz temizliği bitirdik ve çoktan beri bozulmuş depoda duran iki floresan lambasını da kırıp çöpe attık. Üstad döndüğünde sordu. ‘Zübeyir temizliği yaptınız mı?’ Ben de ‘Evet Üstad’ım yaptık’ dedim. ‘Aferin Zübeyir çok iyi etmişsiniz’ dedi ve floresanları ne yaptığımızı sordu. Ben de çekinerek ‘Üstad’ım işe yaramadığı için kırıp attık’ dedim. Bunun üzerine Üstad ‘Fesühbhanallah bu insanoğlunda ne kadar da meylü’t-tahrip (yıkma isteği) var’ dedi.”

“Evet, Üstad yumurtayı dahi kırarak değil, bir ucundan açarak yerd ve kabuklarını dahi kırmazdı.”

ZÜBEYİR AĞABEY’İN ÖRNEK DAVRANIŞI

Zübeyir Ağabey’in şu örnek davranışını ve hassasiyetini de nazarınıza sunmak isterim. Yine bir gün bana Erzurum’da hizmete ait olan mülklerin tapusunun kimin üzerine olduğunu ve benim üzerime tapu kaydı olup olmadığını sordu. Ben de onları Nur talebelerin üzerine tapu yaptırdığımı söyleyince şöyle dedi:

“Hocam, benim üzerime hizmet adına kayıtlı hiçbir şey yoktur. Ben üzerime hiçbir şey almadım. Konya’da bulunan kardeşimi de bir gün yanıma çağırdım ve ona şöyle dedim: ‘Eğer ben öldükten sonra herhangi bir kimse benden alacağı olduğunu söylerse onu hemen ver; fakat benim alacağım var diye birisi bir şey getirirse onu alma dedim.’”

Zübeyir Ağabey’in bu davranışı bana örnek oldu. 1979’da Erzurum Kültür ve Eğitim Vakfı’nı kurduk ve hizmetin bütün mal varlığını bu vakfa tapu ettik.

“KİM SAKALININ TELİ KADAR İSLAMİYET’E HİZMET EDERSE, ONU KUCAKLAYIN”

Yine bir gün Zübeyir Ağabey “Erzurum’da çok tarikatçı var mı? Onlarla münasebetiniz nasıl? İyi geçiniyor musunuz?” diye sordu. Ben de Erzurum’da birçok tarikatın olduğunu ve özellikle de Nakşibendî tarikatının epeyce mensubu olduğunu ve onlarla çok iyi münasebetlerimizin bulunduğunu ve daima birbirimizi ziyaret ettiğimizi ifade ettim. Özellikle Alvarlı Muhammed Lütfü Efendi’nin sohbetlerine daima katıldığımızı, o zatın Üstad’ı çok sevip hürmet ettiğini ve Üstad’ın maruz kaldığı bu zulümlerden dolayı çok müteessir olduğunu anlattım. Bunun üzerine Zübeyir Ağabey şöyle dedi:

“Hocam, Üstad; ‘Kim sakalının teli kadar İslamiyet’e hizmet ederse, onu kucaklayın ve takdir edin’ derdi. Tarikatçıların asırlardan beri yapmış oldukları hizmetler ve yetiştirmiş oldukları bu kadar mürşit ve evliyalar İslamiyet’e çok büyük hizmet etmiştir.

TAHİRİ AĞABEY

“BEN O KÖFTEYİ YEMEM!”

Tahiri Ağabey anlatıyor:

“Üstad’ımız, Barla’ya nefyedilmişti. Bana, Isparta’da bir ev kiralamamızı ve ara sıra gidip orada kalacağını söyledi.”

“İnsanların Üstad’ın ziyaretine gelmeye cesaret edemediği ve hatta selam vermekten bile korktuğu o zamanlar, Isparta’da hiç kimse korkusundan evini kiraya vermedi. Fitnat adında dul bir hanımefendi ‘Ben evimi Üstad’a kiraya veririm, kimseden de korkmam. Ev benim değil mi?’ diyerek, evini Üstad’a kiraya verdi.

Fitnat Hanım, Üstad’la eve bakmaya geldiğimizi duyunca iki sandalye gönderdi ve arkasından da kahve yapıp Üstad’a ikram etti. Üstad kahveyi içip teşekkür etti. Üstad’ın bir âdeti vardı. Üstad her 15 günde bir kendi parası ile 150 gram koyun eti alır, onu iki defa çektirir ve Fitnat Hanım da Köfte yapar, ben de Üstad’a getirirdim. Bu hal epey zaman devam etti.”

“Yine bir gün Fitnat Hanım köfteyi yaptı, ben de Üstad’a getirdim; fakat bu kez Üstad celalli bir şekilde ‘Ben o köfteyi yemem! Onu geri götür!’ dedi. Ben de köfteyi Fitnat Hanımefendi’ye geri getirdim ve durumu izah ettim. Bunun üzerine Fitnat Hanım ‘Gel Tahir Efendi gel. O kabahat benim’ diyerek şöyle bir itirafta bulundu:

“Tahir Efendi! Bu kez köfte yaparken, keşke bu zat ile nikâhlansam da doğrudan onun her türlü hizmetinde bulunsam ve araçları ortadan kaldırsam diye içimden geçirmiştim. Demek onun için köfteyi yemeyip iade etti.”

Evet, Tahir Ağabey hizmete çok büyük katkıları olan bir ağabeyimizdi. 1960’lı yıllarda, Sungur Ağabey, Bayram Ağabey ve Abdülkadir Badıllı ile beraber Türkiye’nin birçok ilini ziyaret ettik. Çok verimli ve faydalı bir seyahat oldu. Derken Isparta’ya uğradık. Oradan, Atabey’de oturan Tahiri Ağabey’e misafir olduk ve sabaha kadar hatıralarını dinledik. Kendisi beyzade ve zengin bir ailedendi. O gün bize şunları anlatmıştı:

“Bütün gül bahçelerimi ve diğer mal varlığımı bu hizmet için harcadım, sadece oturduğum bu konak kaldı. Hanım, iki kızım ve ben senelerce bu konakta risalelerin yazılıp çoğaltılmasına çalıştık” dedi ve birçok hatırasını anlattı.

Tahiri Ağabey İstanbul’da vefat etti. Biz de cenazesine katıldık. Cenaze namazı Fatih Camii’nde kılındı ve Eyüp Kabristanı’na kadar omuzlarda taşındı.

Caddeden geçerken etraftaki insanların “Bu vefat eden zat kim ise doğrudan cennete gidiyor” dediklerini duydum. Allah rahmet eylesin.

AV. BEKİR BERK

İNSANIN BÜYÜKLÜĞÜ MUSİBET VE TEHLİKE ANINDA BELLİ OLUR

Bir ramazan ayı idi. Hacı Süleyman Arı Efendi’nin evinde iftar edip akşam namazını kıldık. Daha sonra Erzurum’un Oltu ilçesinde bulunan bir Nur talebesinin mahkemesine katılmak için bir araç ayarlayıp Av. Bekir Berk ile beraber Oltu’ya hareket ettik. Kışın ortaları idi...

Oltu Dağı’na geldiğimizde tipiye yakalandık. Aracımız kara saplandı; artık ne ileri ne de geri hareket etmemiz mümkün değildi.

O halde iken Avukat Bekir Berk birden aşk ve şevk ile şehitliğin ehemmiyet ve kutsiyetini örneklerle anlatmaya başladı. Her şeyden umut kesmiş, adeta ölümümüzü bekliyorduk. Zira gece, tipi, kar ve soğuk aleyhimizde ittifak etmiş ve sebepler tamamen sükût etmişti. Tam iki saat yolda kaldık. Derken uzaktan bir ışık görüldü, biraz yaklaşınca gelenin bir greyder olduğunu gördük. Greyder yolu açtı ve sürücüsü bize şöyle dedi:

“Belli ki Cenab-ı Hak, beni sizin imdadınıza gönderdi. Önemli bir işim yoktu, çok cüzi bir iş için geri dönmüştüm.”

Bu vesile ile şunu da anlatmak isterim ki: İstanbul’da bir hastanede tedavi gören Bekir Berk’i ziyarete gittim. Çok ağır hasta idi. Vücudunun çeşitli yerlerine birçok hortum bağlı, yatakta yatıyordu.

Çok zayıflamış adeta bir çocuk kadar kalmıştı. O’nun bu hali benim rikkatime dokundu ve gayr-i ihtiyari gözlerimden yaşlar aktı. Benim üzüldüğümü gören Bekir Bey ellerini kaldırdı ve şöyle dedi:

“Şükürler olsun! Şükürler olsun! Şikâyetçi değilim. Bu, şeker değil, şükür hastalığıdır.” (Kendisi şeker hastası idi...)

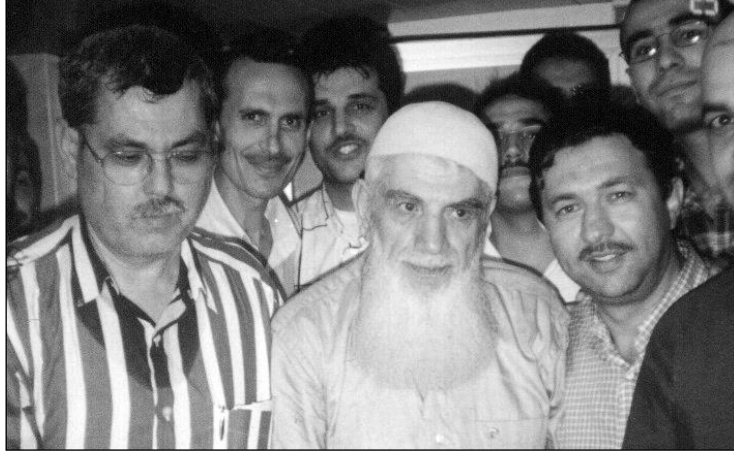
O zaman imanlı ve şuurlu bir mü'minin hastalığa bakışını ve Hz. Eyyüb Aleyhisselam gibi başına gelen musibetlere şükür ve sabırla nasıl mukabele ettiğini anladım.

ABDULLAH YEĞİN AĞABEY

ABDULLAH YEĞİN AĞABEY'İN SAKAL BIRAKMASI

1976 senesinde hacca gitmiştim. Bir gün Hz. Peygamberin (a.s.m.) huzurunda Cevşenü'l-Kebir okuyordum. Benden daha yaşlı ve sakallı birisi karşımda duruyordu. Bana;

“Cevşen okuduğuna göre belli ki Nur talebesisin; ama neden sakallısın?” dedi.

Mehmed Kırkinci Hocaefendi İzmir'de. (24.06.2002)

Bu zatın o sözünden fevkalade müteessir oldum. O zaman bende şöyle bir kanaat hâsıl oldu ki insanların ekserisi nur talebelerini sakala ehemmiyet vermeyen ve bu sünneti işlemeyen kişiler olarak bilmektedirler.

Yine bir gün sabah namazından önce hacda bulunan Üstad'ımızın talebelerinden Abdullah Yeğın Ağabey'le Mescid-i Saadet'te karşılaştım. Latifeli bir şekilde “Yeter artık Abdullah Ağabey! Canım ağzıma geldi, artık sakal bırakacaksın!” dedim ve o zatın söylediklerini kendisine naklettim. Kendisi de tebessüm etti. Hocam zaten ben de sakal bırakmaya niyetli idim dedi ve orada sakal-ı şerife izin verdi.

Bazı Nur talebeleri, Üstad'ın sakalsız olmasından dolayı sakal bırakmamaktadırlar. Ancak bu durum Üstad'a mahsus bir haldir. Bir Nur talebesinin, Üstad'ı her haliyle taklit etmesi mümkün değildir. Onun yemesini, ibadet ve tefekkürünü, dua ve zikrini aynen yapmak mümkün mü? Zaten Onun neden sakal bırakmadığı herkesin malumudur. Kendi ifadesiyle:

“Bu millette yüzde doksan sakalsız olanların içinde küçükten beri sakalsız bulundum. Bu yirmi senedir bana resmî hücumlarda bazı arkadaşlarımın sakallarını kestirmeleriyle, benim sakal bırakmadığım bir hikmet, bir inayet-i İlahiye olduğunu ispat etti. Eğer sakal olsaydı tıraş edilseydi, Risale-i Nur'a büyük bir zarardı. Çünkü ölecektim, dayanamayacaktım.”

Şunu da belirtmek isterim ki, Ramuzu'l-Hadis'te şöyle bir hadis gördüm: “Muhakkak ki Said fitnelerin içine girmiş ve sabretmiştir. O sakalsızdır.”¹

ÖMER NASUHİ BİLMEN HOCAEFENDİ

“Bediüzzaman ‘İlm-i Kalam’da bir tecdit hareketi yapmıştır”

Büyük İslam İlmihâli ve diğer İslamî eserleri ile bu millete çok büyük hizmetler yapmış olan emekli Diyanet İşleri Başkanı Ömer Nasuhî Bilmen Hocaefendi'yi 1965 yıllarında rahmetli Osman Demirci Hoca Efendi ile beraber Fatih'teki evinde ziyareti ettik. Seksen yaşını geçmişti.

Sohbetimizin bir noktasında kendisine Bediüzzaman Hazretleri'ni sordum. Şöyle cevap verdi:

¹ Ramuzu'l-Ehadis, s. 100.

“Bediüzzaman Hazretleri ile Darü’l-Hikmeti’l-İslamiye’de iken tanıştım. Birkaç sohbetlerinde bulundum. O dönemde yazdığı makaleleri okurdum. Bütün İstanbul uleması kendisini takdir ederdi. Fevkalade tesirli fikirleri vardır. Yalnız Sözler isimli kitabını mütalaa ettim, harikulâde bir eser olduğunu gördüm. İlm-i Kelam’da bir tecdit hareketi yapmıştır. Ayrıca imanın bütün erkânını kemal-i vuzuhla ortaya koydu. Bediüzzaman her asırda gönderilen müçtehitlerden, mücedditlerden biridir. Tarihte hiçbir din âliminin karşılaşmadığı zorluklara maruz kalmıştır. Fakat en ağır şartlarda bile sabır ve tahammülle hizmetini yürütmüştür. Çünkü o, irşat ve ikna metodunu seçti. Bunu da kimse engelleyemezdi.”

NECİP FAZIL KISAKÜREK

Necip Fazıl’ın Hıristiyanlarla alakalı itirazına cevap ve ikna olması

Mehmet Şevki Eyyi’nin çıkardığı Bugün Gazetesi’nde Necip Fazıl Kısakürek yazılar yazıyordu.

Bir kış günü Zübeyir Ağabey’den “Hocam acele İstanbul’a gel” diye bir telefon aldım. Aynı gün uçakla İstanbul’a indim. Havaalanında Av. Bekir Berk, Mustafa Polat, Mehmet Fırıncı, Mehmet Birinci karşıladılar. Oradan Bekir Bey’in Kığılı Pasajındaki bürosuna gittik. Zübeyir Ağabey, Sungur Ağabey, Bayram Ağabey oradaydılar. Baktım Zübeyir Ağabey kravat takmış, özel bir hazırlık yapmış gibiydi. Dedi ki: “Hocam, Necip Fazıl Bey Bugün Gazetesi’nde Üstad aleyhinde birkaç yazı yazdı. Üstad’ımızın ‘Elbette şimdi, fetret gibi karanlıkta kalan ve Hazret-i İsa’ya (a.s.) mensup Hıristiyanların mazlumları çektikleri felâketler, onlar hakkında bir nevi şahadet denilebilir”² sözüne itiraz ederek, bunun ehl-i sünnet akidesine muhalif olduğunu söylüyor. Kendisinden randevu aldık, şu anda bizi bekliyor.”

Gerekli kitapları yanıma alarak ormanlarla kaplı, içi de çok güzel döşenmiş evine gittik. Necip Fazıl Bey beni görünce “Tamam Mehmet Bey de gelmiş, ehl-i sünneti, şeriatı bilen birisidir; şimdi meseleyi daha rahat çözebiliriz” dedi. Sonra Tarihçe-i Hayatı getirdi ve ilgili mektubu okumaya başladı:

“Şiddet-i şefkat ve rikkatten, bu kışın şiddetli soğuğuyla beraber manevî ve şiddetli bir soğuk ve musibet-i beşeriyeden biçarelere gelen felâketler, helâketler, sefaletler, açıklar şiddetle rikkatime dokundu. Birden ihtar edildi ki: Böyle musibetlerde kâfir de olsa hakkında bir nevi merhamet ve mükâfat vardır ki, o musibet ona nispeten çok ucuz düşer. Böyle musibet-i semaviye, masumlar hakkında bir nevi şahadet hükmüne geçiyor.”

“Üç-dört aydır ki dünyanın vaziyetinden ve harbinden hiç bir haberim yokken Avrupa’da Rusya’daki çoluk çocuğa acıyarak tahattur ettim. O manevî ihtarın beyan ettiği taksimat, bu elim şefkate bir merhem oldu. Şöyle ki:”

“O musibet-i semaviyeden ve beşerin zalim kısmının cinayetinin neticesi olarak gelen felâketten vefat eden ve perişan olanlar eğer on beş yaşına kadar olanlar ise, ne dinde olursa olsun şehit hükmündedir. Müslümanlar gibi büyük mükâfat-ı maneviyeleri, o musibeti hiçe indirir.”

“On beşinden yukarı olanlar, eğer masum ve mazlum ise, mükâfatı büyüktür; belki onu Cehennem’den kurtarır. Çünkü ahir zamanda madem fetret derecesinde din ve din-i Muhammedî’ye (a.s.m.) bir lakaytlık perdesi gelmiş ve madem ahir zamanda Hazret-i İsa’nın (a.s.) din-i hakikîsi hükmedecek, İslamiyet’le omuz omuza gelecek. Elbette şimdi, fetret gibi karanlıkta kalan ve Hazret-i İsa’ya (A.S.) mensup Hıristiyanların mazlumları çektikleri felâketler, onlar hakkında bir nevi şahadet denilebilir. Hususan ihtiyarlar ve musibetzedeler, fakir ve zaifler, müstebid büyük zalimlerin cebr ü şiddetleri altında musibet çekiyorlar. Elbette o musibet, onlar hakkında medeniyetin sefaletinden ve küfranından ve felsefenin dalaletinden ve küfründen gelen günahlara keffaret olmakla beraber, yüz derece onlara kârdır diye hakikatten haber aldım. Cenab-ı Erhamürrâhimîn’e hadsiz şükrettim. Ve o elim elem-i şefkatten teselli buldum.”³

Okumayı bitirdi, bana dönerek: “Hocam! Şimdi bu fikirler ehl-i sünnet ve’l cemaat mezhebine uygun mu, değil mi? Sen ne dersin razı olacağım” dedi.

Bir tevafuk eseri birkaç gün önce ilm-i kelam dersi alan talebelere İmam-ı Gazali’nin Faysalü’t-Tefrika adlı kitabında o kısmı okumuştum.

Dedim:

² Kastamonu Lâhikası, Söz Bas. Yay., s 141.

³ Bediüzzaman Said Nursî, Tarihçe-i Hayatı, Söz Bas. Yay., s 363.

“Efendim keşke o yazıları yazmadan evvel bizimle görüşseydiniz. Üstad Hazretleri itikaden Eş’ari mezhebindedir. Biz ise Maturudi mezhebindeniz. Bu konuda Eş’ari ile Maturidi mezhebi arasında görüş farklılığı vardır. Eş’ariler

لَا وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ قَ حَتَّى تَبْعَتْ رَسُولًا 4 ayetine dayanarak, kendilerine peygamber gelmemiş, davet ulaşmamış insanları ehl-i necat kabul ederler.” Sonra Mektubat’ı açarak alakalı yeri okudum: “... Zaman-ı fetrette 5 وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ قَ حَتَّى تَبْعَتْ رَسُولًا 5 sırrıyla, ehl-i fetret, ehl-i necattırlar. Bil’ittifak, teferruattaki hatîatlarından muahazelerî yoktur. İmam-ı Şâfiî ve İmam-ı Eş’arî- ce, küfre de girse, usul-i imanîde bulunmazsa, yine ehl-i necattır. Çünkü teklif-i İlâhî irsal ile olur ve irsal dahi ittıla ile teklif takarrur eder. Madem gaflet ve mürur-u zaman, enbiya-yı sâlifinin dinlerini setretmiş; o ehl-i fetret zamanına hüccet olamaz. İtaat etse sevap görür; etmezse azap görmez. Çünkü mahfi kaldığı için hüccet olamaz.”6

Devamında dedim ki: İşte İmam-ı Gazali de Eş’ari mezhebindedir ve kitaplarında aynı fikirleri savunmaktadır.

Necip Fazıl Bey çok hakperest bir insan olduğundan söylediklerimizi tasdik ederek ayağa kalktı: “Şimdi o yazıları yazdığımı pişman oldum” diyerek hakkı teslim etti. Benden İmam-ı Gazali’nin mevzu ile ilgili bölümü kendisine göndermemi rica etti. Ben de Erzurum’a döndüğümde mektupla İmam-ı Gazali’nin Faysalü’t Tefrika adlı kitabının 96. sayfasını kendisine gönderdim. Ertesi gün aynı gazetede: “Akşam Nurcuların kurmay grubuyla görüştük...” diye başlayan bir yazı yayınlayarak hatasını tashih ve telâfi etmiş oldu.

Faydalı olacağı ümidi ile İmam-ı Gazali’nin Faysalü’t Tefrika adlı kitabındaki mevzuumuz ile ilgili bölümü buraya aynen derc ediyorum:

“İnancıma göre, İnşaallah Allah-ü Teâlâ, zamanımızdaki Rum, Hıristiyan ve Türklerin pek çoğunu da Rahmet-i İlâhiye şümulüne alacaktır. Bunlardan maksadım, uzak memleketlerde yaşayan ve kendilerine İslam’ın daveti ulaşmayan Rum ve Türklerdir. Bunlar üç kısımdır:

1) Hazret-i Muhammed’in (a.s.m.) ismini hiç duymamış olanlar.

2) Hazret-i Peygamber’in (a.s.m.) ismini, sıfatlarını ve gösterdiği mucizelerini duymuş olanlar. Bunlar İslam memleketlerine komşu olan yerlerde veya Müslümanlar arasında yaşayan kimselerdir. Bunlar kâfir ve mühlitlerdir.

3) Bu iki derece arasında bulunan gruptur. Hazret-i Peygamber’in (a.s.m.) ismini duymuşlarsa da vasıf ve hususiyetlerini duymamışlardır. Daha doğrusu bunlar Hazret-i Peygamber’i ta küçüklüklerinden beri “İsmi Muhammed olan, peygamberlik iddiasında bulunan birisi” olarak tanımışlardır. Tıpkı bizim çocuklarımızın “El Mukaffa adında birisinin Allah’ın kendisini peygamber olarak gönderdiğini iddia ettiğini” duymaları gibi. Kanaatime göre bunların durumu birinci grupta olanların durumu gibidir. Çünkü bunlar Hazret-i Peygamber’in ismini, haiz bulunduğu vasıfların zıtlarıyla birlikte duymuşlardır. Bu ise hakikati araştırmak için insanı düşünmeye ve araştırmaya sevk etmez. Bunlar da birinci grup gibi ehl-i necattırlar.”

İmam-ı Gazalinin bu yazısını Necip Fazıl’a gönderdim. Aynı zamanda Alûsi’nin, Ruhül-Meâni tefsirinin 15. cilt, 42. sayfasında, İbrahim Lekkâni’nin Cevheretü’t-Tevhid adlı kitabının 29. sayfasında aynı görüşü savunduğunu kendisine yazdım.

Seneler sonra Üstad’la alakalı düzenlenen sempozyumlarda, Bediüzzaman’ın bu mektubunun Hıristiyanlar âleminde ne kadar takdir-i şayanla karşılandığını gördük. İttihat ve birliğin temel taşı oluşturduğunu ve bir nevi Üstad’ımızın bir kerameti olduğunu hep beraber müşahede ettik.

“SİZLERE KOYUN OLMADIĞINIZI BİR ANLATABİLSEK!”

1980’li yıllarda İstanbul Beyazıt’ta bulunan fakülte apartmanındaki dershane her akşam Risale-i Nur sohbetleri yapıyorduk. Bir gün sohbette Yirmi Altıncı Mektup’tan şu bahisler okunmakta idi:

“İşte, ey ehl-i Kur’an olan şu vatanın evlatları! Altı yüz sene değil, belki Abbasîler zamanından beri, bin senedir Kur’an-ı Hakim’in bayraktarı olarak bütün cihana karşı meydan okuyup Kur’an’ı ilân

4 “Peygamber göndermedikçe Biz kimseye azap edici değiliz.” İsrâ Sûresi, 17:15.

5 “Peygamber göndermedikçe Biz kimseye azap edici değiliz.” İsrâ Sûresi, 17:15.

6 Bediüzzaman Said Nursî, Mektubat, Söz Bas. Yay., s 548.

etmişsiniz. Milliyetinizi Kur'an'a ve İslamiyet'e kal'a yaptınız. Bütün dünyayı susturdunuz, müthiş tehâcümâtı def ettiniz. Ta **اللَّهُ يَأْتِي بِاللَّهِ يِقْوُهُ يُجِبُّهُ وَيُجِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ □ الْمُؤْمِنِينَ □** **الْكَافِرِينَ يَجَاهِدُونَ لِي □ سَبِيلَ اللَّهِ □** **أَعَزَّةٌ** ⁷ ayetine güzel bir mâsadak oldunuz.”

O gün Arabistan'dan İstanbul'a gelen Arap âlimlerinden üç kişi de bir vesile ile sohbetete geldiler. Daha sonra kendilerine has kıyafetlerle derslerimize birkaç gün devam ettiler. Sohbetleri çok dikkatlice dinliyorlardı.

Bir gün ders bittikten sonra yanına geldiler ve sohbetten çok istifade ettiklerini ve çok feyiz aldıklarını, Risale-i Nur'un ve Üstad Bediüzzaman'ın kıymet ve değerini çok iyi anladıklarını, böyle mükemmel eserleri yazan bu zatın, asrın en büyük bir müceddidi olduğunu ifade ettiler. Ben de “Ne müceddidi! Bediüzzaman ahir zamanın Mehd-i Âzâmı'dır” dedim. Onlar da “Hakikaten böyle eserleri yazmak ancak mehdiye hastır” dediler. İçlerinden biri de “Hocam eğer müsaade ederseniz bir hikaye ile size maksadımı anlatmak isterim” dedi. Buyurun dedim. Şöyle bir hikâye anlattı:

“Hocam bizim ilkokul ders kitaplarında şöyle bir hikâye anlatılmaktadır:”

“Annesi avcılar tarafından öldürülen bir aslan yavrusu, bir koyun sürüsüne katılmış, koyunların sütünden beslenerek büyümüş. Artık o aslan, kendisinin koyun olduğuna inanmış. Bir gün ona annelik eden koyunlardan biri, aslanı yanına almış ve ona ‘Sen bizim cinsimizden değilsin; sen aslan cinsindensin ve bu ülkelerin kralısın. Eğer kükreyerek bir nâra atsan, bizleri tilkilerin, çakalların ve ayıların rahatsız edici seslerinden kurtarırısın’ demiş. Fakat aslan, kendisinin de koyun cinsinden olduğunda ısrar etmiş. Bunun üzerine koyun, aslanı bir su kuyusunun kenarına götürmüş. ‘Şimdi şu kuyuya iyi bak. İkimiz de orada görünüyoruz. Bizler birbirimize benziyor muyuz? Baksana sendeki pençe ve yeleler bizde var mı? Seslerimiz de birbirine hiç benzemiyor. İstersen ben ses çıkarayım, sen de kükre.’ Bunun üzerine aslan kükrer ve gerçekten kendisinin koyun cinsinden olmadığına kanaat getirir.”

“İşte muhterem hocam, biz de hayırlısı ile sizlere koyun olmadığınızı bir anlatabilsek var ya işte o zaman iş bitecek, bütün âlem-i İslam rahata ve huzura kavuşacak.”

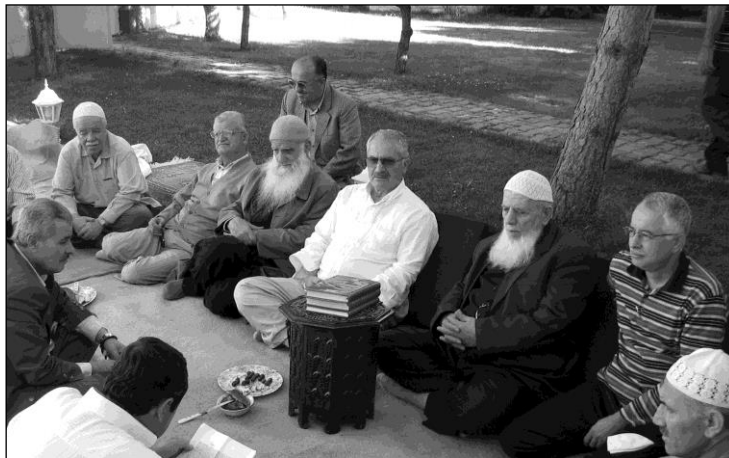
BU DEVLETE NE CESARETLE KÂFİR DERSİNİZ?

Yine bir gün aynı dershanede başka bir Nur sohbetinde, daha önce hiç görmediğim ve cemaatimizden olmadıkları her hallerinden anlaşılın, bağdaş kurmuş ve elleri dizlerinin üzerinde üç-dört kişi vardı.

Onlar birkaç gün üst üste derslerimize devam ettiler. Bir gün ders bittikten sonra çay faslında onlardan biri parmak kaldırdı ve bana hitaben:

“Biz Risale-i Nur'un ismini duymuştuk, ama şimdiye kadar ne okumuş ne de dinlememiştik. Gerçekten çok harika, çok orijinal eserler. Sizin izahlarınız da cidden tatmin edici. Fakat dikkatimi çeken şu ki; siz hiç odak noktaya yanaşmadınız” dedi. Ben de “Acaba odak nokta nedir, anlat ki, uzağında mıyım, yakınında mıyım anlayayım?” dedim ve ısrar ettim.

Bunun üzerine o da:

⁷ “Allah öyle bir topluluk getirecektir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı sever. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzet sahibidirler ve Allah yolunda cihad ederler.” Mâide Sûresi, 5:54.

**Sadık Çalışkan, Adem Tatlı, Nusret Kocabay, Gültekin Sarıgül,
Ertuğrul Öztürk, İdris Görmez (07.07.2007 Erzurum).**

“Siz bu kâfir devlete hiçbir şey söylemiyorsunuz” dedi. Adamın bu sözünden çok rahatsız oldum ve “Bir insana bile kâfir demek hatalı iken şu Müslüman milletin şahs-ı manevisi olan devlete ne cesaretle kâfir dersiniz? Bu cesareti nereden alıyorsunuz?” deyince “Ben demiyorum ki, Allah buyuruyor” dedi. “Peki ne buyuruyor Allah?” dediğimde Maide suresinin 44. ayetini okudu: “Kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.” Ben de kendisine “Her ilmin mütehasısları vardır. Siz hiç bu ayetin tefsirine baktınız mı, bu sahada söz sahibi olan müfessirler bu ayeti nasıl izah etmişler, baktınız mı?” dedim. “Yok bakmadım, hem neden onların tefsirine bakayım ki? Ayetin manası gayet açıktır” dedi. Bunun üzerine ben şu açıklamayı yaptım:

“Bu ayetteki ‘Men lem yehküm’ ifadesi ‘Men lem yusaddik’ manasındadır. Yani bir insan Allah’ın indirdiği hükmü inkâr ederse kâfir olur, anlamındadır. Aksi halde ayetlerin hükmüne inanıp da onların hükmüne göre amel etmezse sadece günahkâr ve fasık olur. Mesela bir insan namaz hakkında Allah’ın indirdiği bir hükme inanmazsa kâfir olur. İndirilen hükme inanıp da namazını kılmazsa günahkâr ve fasık olur. Zaten bütün tefsir âlimleri de bu ayeti böyle yorumluyorlar.”

Ancak kendisinin bu izahtan ikna olmadığını anlayınca; kendisine “Peki beyefendi, Allah Kur’an’da yalan söylemeyi indirmiş midir?” diye sordum. O da “Hayır, indirmemiştir” diye cevap verdi. “Peki, siz hayatınızda hiç yalan söylemediniz mi?” diye sordum. O da “Mutlaka söylemişimdir” dedi. “O halde siz kendi küfrünüze de hükmetmiş oluyorsunuz” dedim. “Nasıl yani?” deyince ben de “Sizin bu ayeti anlayışınıza göre, Cenab-ı Hakk’ın emirlerine muhalif hareket eden, O’nun emirlerini yerine getirmeyen herkes kâfir olmuş oluyor. Allah korusun!” dedim. “Zira hatasız ve günahsız hiçbir kul yoktur ve olması da muhaldir. Çünkü her Müslüman Allah’ın hükümleriyle hakkıyla amel edemez” deyince özür diledi, ikna olduğunu ve büyük bir yanlıştan döndüğünü ifade etti. Ben de “Hatadan dönmek büyük bir fazilettir. Sizi tebrik ederim” dedim ve konuşmamı şöyle tamamladım:

“Efendiler, devlete isyan etmek başkadır, itaat etmemek başkadır. Devletin dinimize muhalif olan emirlerine itaat etmeyiz; ama isyan da edemeyiz. Çünkü dimimizde devlete isyan etmek de yasaktır.”

“Burada size devlete itaatın önemini anlatan ibretli bir tarihi hadiseyi anlatmak isterim. Sizler Sokrat’ı duymuşsunuzdur. Kendisi Miladi 399–469 yıllarında yaşamış ünlü Yunan filozofu ve fikir adamıdır.”

“Gençleri sefahatten kurtarmak, onlara Allah’ı ve ahireti anlatmak için onlarla sürekli sohbetler ederdi. Bundan dolayı devlet kendisini hapse attı ve suçlu bularak idamına karar verdi. Talebeleri de kendisini hapishaneden kaçırmak için, hapishane müdürünü de ikna ederek bir araba ayarlayıp yanına geldiler. O sabahleyin idam olacağı halde yatağında rahat uyuyordu.”

“Talebeleri Sokrat’ı uyandırırılar; karşısında talebelerini gören Sokrat şaşırır ve ne için geldiklerini, hapishaneye nasıl girdiklerini sorar. Onlarda kendisini hapishaneden kaçıracaklarını ve arabanın dışarıda hazır olduğunu söyler. Sokrat kesinlikle böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini, aksi takdirde hapishaneden kaçmakla devlete isyan etmiş olacağını bildirir. Talebeleri ‘Efendim siz bir fikir adamısınız. Bir suçunuz yok. Sizi suçsuz yere idam edecekler. Buna nasıl göz yumalım?’ deyince, Sokrat ‘İyi ya ne güzel; bir suçum yok. Bir de suçlu mu olsaydım? Kesinlikle sizinle gelemem. Eğer beni seviyorsanız çocuklarımın faziletli olarak yetişmesine yardımcı olunuz. Bu bana yeter’ der ve onların teklifini reddeder. Sabahleyin saat 9’da müsaade alarak Allah’a duada ve ilticada bulunur. Sonra zehir dolu kupayı içerek inandığı mefkûre uğruna başını feda eder.”

“Akıl almaz zulüm ve işkencelere maruz kaldığı halde, daima müspet hareket metodunu uygulayıp, bedduayı bile menfi hareket sayan, hatta kendisine hapishanelerde yer hazırlayıp, zulmedenlere bile hakkını helal eden ve talebelerine de sabrı ve müspet hareketi tavsiye eden Bediüzzaman Hazretleri de ‘Beni tevkif için gelen jandarmaya kemali emniyetle ellerimi uzatır, itaatle önlerine düşer giderim’ der.”

DEVLETTEN MAAŞ ALAN İMAMIN ARKASINDA NAMAZ KILMAM!

Bir gün yanıma üç üniversite talebesi geldi. Yüz ifadelerinden bir sıkıntı içerisinde oldukları belliydi.

Kısa bir tanışma ve hasbihalden sonra, içlerinden biri “Hocam biz sizi gıyaben çok duymuştuk; ama tanışmak ve sohbetlerinize katılmak bir türlü nasip olmamıştı. Demek ki nasip bugüne imiş” dedi. Ben de “Elbette her şey nasip iledir” dedim. Bunun üzerine o genç “Hocam biz kendi aramızda bir meseleyi tartıştık, bir sonuca varamayınca da bu meseleyi size sormaya geldik.” Ben de “Hayırdır, nedir meseleniz, eğer bilirsek bir cevap veririz, bilemezsek bilenlerden sorup öğreniriz” dedim.

Tekrar o genç “Hocam, bizim bu arkadaşlarımız devletten maaş alan imamların peşine namaz kılınmaz diyerek, imamların arkasından namaz kılmıyorlar. Camiye gittiğimizde de cemaate uymayıp namazlarını yalnız kılıyorlar. Ben bu imamların arkasından namaz kılınır diyorum ama bu arkadaşlarımı bir türlü ikna edemiyorum. Bu konuda bizi aydınlatırsanız memnun oluruz” dedi. Bunun üzerine “Devletten maaş alan imamın arkasından namaz kılınmaz” diyen arkadaşın ismini sordum. “Ahmet” dedi. “Ahmet Bey, sizler bu imamların peşinden niçin namaz kılmıyorsunuz” diye sordum. O da “Hocam bu kâfir devletten maaş alan imamların arkasından nasıl namaz kılalım” deyince hayret ettim ve kendisine “Nerede okuyorsunuz” diye sordum. “Ziraat Fakültesinde okuyorum” dedi. “Peki nerede kalıyorsunuz?” “Yurtta kalıyorum” diye cevap verdi. “Peki yemeğinizi nerede yiyorsunuz?” “Üniversitenin Mediko Sosyal Tesisleri’nde yiyorum” dedi. Daha sonra maddî durumlarını sordum:

“Ahmet Bey, maddî durumunuz nasıl, ailenizin geçimi iyi mi?” O da “Hayır hocam, ailemin durumu pek iyi değil” dedi. “Ya öyle mi!” dedim ve tekrar “Peki Ahmet Bey, ailen durumu iyi olmadığına göre diğer masraflarını nasıl karşılıyorsunuz?” diye sordum.

“Devletten burs alıyorum, yani devletin verdiği bursla okuyorum” diye cevap verdi. O zaman şöyle dedim:

“Ahmet Bey, sen devlet okulunda okuyorsun, devlet yurdunda kalıp onun yemeğini yiyorsun, sonra devletin verdiği bursla diğer ihtiyaçların temin edip eğitimine devam ediyorsun. Bu halde iken sen kâfir olmuyorsun da devletten sadece maaş alan ve onun karşılığında vazifesini ifa eden bir biçare imamın peşinden namaz kılmıyorsun. Senin her türlü ihtiyacını deruhte eden ve milyonlarca insandan teşekkül etmiş bir şahs-ı manevî olan bu devlete hangi cüretle kafir diyebiliyorsun. Bu kadar insanın küfrüne ne cesaretle hükmediyorsun? Nasıl bir yanlışın içinde olduğunun farkında mısın? Bu büyük bir cehalet ve bir hata-yı azimdir. Bu nasıl bir mantık, nasıl bir insaf ve ne acip bir mukayese. Nasıl bir İslamî anlayış ve ne biçim bir devlet anlayışıdır hayret doğrusu!” deyince birden şaşırды, bir şey söylemeden sadece tebessümle yüzüme baktı. Yüz ifadelerinden hata ettiklerinin farkına vardıklarını hissettim. Onları bu yanlış fikirlerinden tamamen kurtarmak için konuşmama şöyle devam ettim:

“Arkadaşlar, devlet bir şahs-ı manevîdir. Faraza devlet, bazı cihetlerle hatalı olsa bile, binlerce cihetten faydalıdır. En kötü bir devlet, devletsizlikten binler defa iyidir. Bugün devleti olmayan ve başka devletlerin esareti altında inim inim inleyen milletlerin ne durumda olduklarının farkında değil misiniz? Allah hiçbir milleti devletsiz etmesin. Sizler, itham ettiğiniz ve suçladığınız bu devlet sayesinde okuyor, onun birçok nimetlerinden faydalanıyorsunuz. Malımızı ve namusumuzu muhafaza eden bu devlet sayesinde rahat uyuyabiliyoruz. Peki, o halde sizler neden beğenmediğiniz bu devletin üniversitelerinde okuyorsunuz? Sizin gibi düşünen insanların büyük bir yanlış için de olduğunu ve aldandıklarını iyi biliniz ve onları da bu yanlış fikirlerinden vazgeçirmeye çalışınız. Devlete ve millete faydalı insanlar olarak yetişip onun çeşitli kademelerinde görev alınız, maddî ve manevî kalkınmamız için gece gündüz demeden çalışınız, o zaman sizlerin sayesinde beğenmediğiniz bu devlet daha iyi olacaktır. Eğer devletin imamını, doktorunu, öğretmenini ve diğer kamu görevlilerini beğenmiyorsa, bunun çaresi onları itham etmek değil; devletini ve milletini seven, mesleğinde başarılı insanlar yetiştirmektir. Yoksa biz insanları ve devleti tekfir ederek hiçbir yere varamayız. Tam aksine ‘Niza etmeyiniz. Aksi halde dağılırsınız gücünüz ve kuvvetiniz kaybolup gider’ ayet-i kerimesine muhalif hareket etmiş oluruz.”

Bu ifadelerimden tam ikna olduklarını memnun bir şekilde ifade ettiler. “Hoca’m Allah sizden razı olsun, bizi aydınlattınız, büyük bir yanlıştan döndük. İnşallah bundan sonra bu imamların arkasından namaz kılacağız” diyerek memnun bir şekilde ayrıldılar. “Ben de bir insanın hatasından dönmesi en büyük bir fazilettir, bu yanlıştan döndüğünüz için sizi tebrik ederim” diyerek kendilerini uğurladım.

“BİR ÇUKUR KAZ VE ONUN CESEDİNİ İÇİNE KOY”

1972 senesinde TÜRK-İŞ’in Erzurum’daki kongresinin organizasyonunu yapmak için bizzat Bülent Ecevit tarafından görevlendirilen ve onun yakın dostu olan Namık Saygı Bey Antalya’dan Erzurum’a gelmişti. Namık Bey’in Antalya’dan komşuları ve yakın dostları olan Nazif ve Hamza isminde iki üniversite talebesi de bizim dershanelerde kalıyorlardı.

Erzurum’a gelen Namık Bey, önce bu dostlarını ziyaret etmek üzere onların okudukları fakülteye gider. Onları ikinci namazını kılarırken görünce çok şaşırır ve kendilerine “Nedir bu haliniz, bu sırada namaz kılmakla nereye varacaksınız? Hem de üniversitede okuyorsunuz. Hiç size yakışıyor mu bu?” diyerek onlara çıkışır. Bunun üzerine Nazif ve Hamza Bey’ler kendisine, “Namık Bey sen fikir adamısın ve çok kitap okuyan birisin. İstersen sizi Erzurum’da yaşayan bir mütefekkir ve din âlimiyle

tanıştıralım ne dersin?” deyince Namık Bey “Neden olmasın. Ben her fikirden insanla görüşür fikir teatisinde bulunurum. Bu konuda hiç kimseden de çekinmem” der.

Böylece bizimle görüşmek üzere yanımıza geldiler. Biz de ikinci namazını kılmış, birkaç arkadaşla beraber sohbet ediyorduk. Nazif Bey ve isminin Namık olduğunu sonradan öğrendiğimiz birisi ile üst kata çıktılar. Hamza Bey ise bizim yanımıza geldi ve arkadaşının durumunu anlattı ve benim ile görüşmek istediğini söyledi. Ben de “Hay hay olur” dedim ve arkadaşlarla beraber üst kata çıktık. Kendisine hoş geldin dedikten sonra, ismini ve mesleğini sordum. O da isminin Namık, mesleğinin de eczacılık olduğunu söyledi. Ben de “Ooo! Namık Bey ne hoş bir tevafuk, seni gökte ararken yerde buldum. Hele bak bu Allah’ın lütfuna” deyince hem Namık Bey hem de yanımızda bulunan diğer arkadaşlar mütehayyir kaldılar. Ben tekrar “Eğer neden dersiniz, benim büyük bir yaram var. Onu tedavi edecek bir eczacı arıyordum. Namık Bey, sen eczacı olduğun için belki sen yarama bir çare bulursun” dedim. Namık Bey hiçbir şey söylemedi ve şaşkınlığı daha da arttı. Ben tekrar “Beyefendi, bundan birkaç gün önce çok sevdiğim validem vefat etti. Onun ölümünden sonra kendi ölümümü düşündüm. Meftun olduğum bu dünyadan ayrılmanın acısı uykumu kaçırdı ve ruhumda büyük yaralar açtı. Ben de bu yarama merhem süreceğim bir eczacı ararken Cenab-ı Hak seni lütfetti. Namık Bey sizde ölüme çare olacak bir ilaç vardır elbette” deyince Namık Bey hayretle ve şaşkınlıkla yüzüme baktı, hiçbir şey söyleyemedi.

O yıllarda devletin ve milletin maddî durumu iyi değildi. Bu yüzden Marksist zihniyette olanlar, yağ ve peynirin olmadığını ifade ederek yoksulluk edebiyatı yaparak insanların bu damarından faydalanmaya çalışıyorlardı. Bundan dolayı ben de konuşmama şöyle devam ettim: “Sizler yağın ve peynirin olmadığından bahsedip cemiyeti bunun ile tedavi etmeye çalışıyorsunuz. Faraza sizler öyle bir sistem geliştirdiniz ki bir lokması bir altın pahasında olsa...” dedim ve kendisine “Bu zamanın insanları ne kadar yaşıyor?” diye sordum. O da “Ortalama altmış beş-yetmiş” dedi. Dedim “Olmaz Namık Bey! Bir lokma bir altın pahasına olacak da insanlar yetmiş sene yaşayacak! Hiç olmazsa yüz otuz yıl yaşamalarını sağlamalısınız” dedim. “Peki Namık Bey! İnsanlar ortalama kaç kilo geliyor” diye sordum. O da “Ortalama 60-70 kilo” diye cevap verdi. “Bu da olmadı Namık Bey! Her lokması bir altın kıymetinde olan besinlerle beslenen insanlar, hiç olmazsa yüz otuz kilo olmalı ve yüz otuz sene yaşamalılar dedim ve şöyle devam ettim:

“Namık Bey! Faraza bunu da başardınız, fakat daha ötesi yok. Ve bir gün hanımınız yanıma gelerek, ‘Hocam, bizim Namık altından yapılmış olan yatağında uyurken kalp krizi geçirerek vefat etti. Bunu ne yapalım’ diye sordu. Ben de ‘Ana babasına teslim edin’ dedim. O gitti ve tekrar gelerek ‘Onlar kabul etmediler’ dedi. Ben de ‘Madem onun en yakınları onu kabul etmiyorlar, öyle ise daha hiç kimse onu kabul etmez. O zaman bir çukur kaz ve onun cesedini içine koy’ dedim.”

“Şimdi anladım mı Namık Bey peşinden gittiğiniz sistemin neticesini? Sadece boş ve karanlık bir çukur. Fakat Allah’a, Peygambere ve ahirete inanan ve O’nun emirlerine göre hareket eden ve namazlarını kılan bu iki mü’min gibi diğer bütün mü’minler ile sizin zihniyetinizdeki bir insanı nasıl mukayese edeceğiz. O mü’min imandan aldığı feyiz ile dünyada huzur ve saadet içinde yaşar, ebedi âleme göçmeye vesile olacak ölümü de gülerek karşılar, huzur-u rahmana kavuşmayı bin can ile arzu eder, yeraltında geçici olarak durur, sonra ebedî saadatlere nail olur. Bunu bu aklınız, bu tahsiliniz ve bu bilginiz ile neden düşünmüyorsunuz? Çok hayret ediyorum.”

“Cenab-ı Hak, düşünme ve tefekkür hassası, hayrı ve şerri birbirinden ayıran, onu doğru yola sevk eden akıl nimetini insana bahşetmiştir. İnsan, bu akıl sayesinde göz ile görünen eserden, görünmeyen ve müessir-i hakiki olan Cenab-ı Hakk’ı bulur. Bu bakımdan akıl, Allah’ın insanlara ihsan ettiği nimetlerin en büyüğü ve en hayırlısıdır. O da sizde var elhamdülillah...”

“İşte insan bu akıl sayesinde, kâinat Cenab-ı Hakk’ın sonsuz azamet ve kudretini, rahmet ve inayetini, lütuf ve keremini müşahade eder ve insan için bir saadet anahtarı olur. Mütefekkir hiçbir insan bulunmaz ki Allah’ı bulmasın, O’nu sevmesin ve emirlerini yerine getirmesin. Bunu yapmamak için, ancak akılsız ve hissiz olmak gerekir.”

“Evet, tefekkür ehli olan bir kişi, başta kendisi olmak üzere, kâinat sahifelerinde tecelli eden binler ayeti ve İlahî hikmetleri görür, okur, onu yazan Halık’ının mevcudiyetini bilir ve O’nun azamet ve kudretini tasdik eder. Bak Üstad Bediüzzaman Hazretleri ne buyuruyor: ‘Ey kendini insan bilen insan! Kendini oku! Yoksa hayvan ve camid hükmünde insan olmak ihtimali var!’”

“Namık Bey! Bizler müminler olarak inanıyoruz ki cennet ve cehennem vardır. Siz de olmadığınızı iddia ediyorsunuz. Faraza öldükten sonra baktık ki cennet ve cehennem yoktur; bizim dünyada onların varlığına inanmamız bizlere bir şey kaybettirir mi? Fakat tam aksine, öldükten sonra onların varlığını gördüğümüzde inanmayanların neler kaybedeceği ve elim azaplara nasıl düşer olacağını anlaşılmaz

mı? Hâlbuki öldükten sonra dirileceğimize o kadar şahitler var ki! Gündüzün güneşi gösterdiği gibi, onlar da bu hakikati göstermektedirler.”

“Mesela, gözümüzle görüyoruz ki, her bahar mevsiminde yeryüzünü bir anda diriltten ve toprağın altında çürüyen bir çekirdekten koca bir ağacı çıkararak ve basit tohumlardan binlerce sümbül verdiren bir Hafız-ı Zülcelal, bu kadar önem verdiği ve en çok sevdiği mahlukunun toprak altında çürüyüp yok olmasına müsaade eder mi? Hayır asla! Onu toprak altında kısa bir süre durdurur ve sonra huzuruna alır.”

“Namık Bey, siz okumuş ve akıllı bir insansınız. Soruyorum size, bağında veya bahçesinde her bir yaprağı bir trilyon lira değerinde güller yetiştiren bir kimyagerin, o bağ ve bahçenin kapısını açık bırakmak suretiyle, yetiştirdiği gülleri, hayvanlara yedirmesi akla ve hakikate uygun olur mu? İşte Cenab-ı Hakk’ın da bu dünyanın en mükemmel bir meyvesi olan ve her bir azası trilyonlarla mukayese edilmeyecek kadar kıymetli olan insanı toprağa atıp böceklerle yedirmesini senin aklın nasıl kabul eder? Hem bir şeker fabrikası sahibinin, ürettiği şekerleri denize dökerek onları oradaki hayvanlara yedirmek suretiyle zayi etmesi, o fabrikanın kuruluş gayesine hiç uygun olur mu? Cenab-ı Hakk’ın bütün kâinattan süzüp hassas mizanlarla yarattığı ve nihayetsiz nimetlerle beslediği en mükemmel meyveyi ve en sevgili mahlûku toprağa gömüp yokluğa atarak onu zayi etmesi mümkün mü?”

Böylece sohbetimiz epey uzadı ve akşam ezanı okundu. Namık Bey kalktı, abdest aldı ve bizimle beraber akşam namazını kıldı. Hayatında ilk defa namaz kıldığını söyledi. Daha sonra Namık Bey üç gün misafirimiz oldu ve sohbetlerimize katıldı. Arkadaşlarımız da kendilerine izzet ve ikramda bulundular ve çok misafirperverlik gösterdiler. Daha sonra kendisine tren istasyonuna kadar refakat edip onu yolcu ettiler. Namık Bey de çok mutlu ve huzurlu bir şekilde şehrimizden ayrıldı. Antalya’dan mektup gönderdi. Mektubunda şöyle diyordu:

“Hocam o anlattığınız hakikatler akli ve kalbi çok yararı tedavi etti, vicdanen büyük bir huzur buldum ve ruhumda büyük izler bıraktı, hâlâ o sohbet kulaklarımda yankılanıyor.”

İBRETİLİ BİR HATIRA: ÜÇ ARAP TALEBE BİZE SELAM BİLE VERMEYİNCE

1964 senesinde Hacı Musa Güngör Efendi ile beraber hacca gitmiştik. Dönüşte Kudüs-ü Şerifi ziyaret etmek için bir otobüse bindik. Medrese tahsili yaptıklarını sonradan öğrendiğim üç Arap talebe de gelip aynı otobüse bindiler ve selam vermeden karşımızdaki koltuklara oturdular. Onlara hal hatır sordum. Fakat onlar bize hiç iltifat etmedikleri gibi, yüzümüze dahi bakmıyorlardı. Bu tavırlarının sebebini sorduğumda içlerinden biri: “Siz Kur’an-ı Kerimi ve medreseleri kaldırmışsınız” dedi. Ben de Türkiye’nin her ilinde, her ilçesinde ve hatta birçok köyünde Kur’an kursları olduğunu, buralarda Kur’an’ı Kerim öğretildiğini, ayrıca Arabî ilimlerin de tahsil edildiğini söyledim ve “Eğer isterseniz arkadaşım size Kur’an’dan bir bölüm okusun?” dedim. Hacı Musa Efendi Kur’an’dan yarım sayfa kadar okuyunca, hayret edip mahcup oldular.

ARAP TALEBE: “SİZ SENELERCE BİZİ SÖMÜRMÜŞSÜNÜZ”

Bu defa, içlerinden biri “Siz senelerce bizi sömürmüşsünüz” dedi.

Ben “Bir adamın borcu varsa, evladı onu ödemeye mecburdur. Söyleyin bakalım! Bizim dedelerimiz sizin neyinizi sömürmüş, varsa bir borcumuz ödeyelim” deyince sustular. Israrla “Dedelerimiz sizin neyinizi gasp etmişler?” diye sordum; fakat soruma bir türlü cevap vermediler; suskun kalmayı tercih ettiler.

Konuşmama şöyle devam ettim:

“Yahu sizin neyiniz vardı da Osmanlılar sizi sömürdüler! O zamanlar bir deveniz, bir de hurmanız vardı. Osmanlılar senelerce sizi besleyip himaye ettiler. Malınıza, arazinize, lisanınıza ve örfünüze müdahale etmediler. Mekke-i Mükerrreme ve Medine-i Münevvere’ye yardım için ‘Sürre Alayları’⁸ gönderdiler; zengin ve hamiyetli birçok insan da bu devlet yardımına iştirak ettiler. Mescid-i Saadeti Osmanlılar yaptılar, fethettikleri yerlere bayraklarını diktikleri halde, Mekke ve Medine’ye dikmediler. Yine fethettikleri eyaletlerden vergi aldıkları halde Hicaz’dan almadılar. Sultan Abdülhamit Cidde’ye kadar demiryolu döşetti. Ayrıca Yahudiler, Osmanlı’nın sıkıntılı döneminde, sizin topraklarınızı almak için tonlarca İngiliz altını teklif ettikleri halde, Abdülhamit bu teklifi reddetti. Fakat maalesef daha sonra, Filistin’deki Müslümanlar, topraklarını Yahudilere satarak İsrail devletinin kurulmasına vesile oldular.”

⁸ Sürre Alayı: Her yıl hac mevsiminde, Mekke ve Medine’deki fakir ve muhtaçlara dağıtılmak üzere, törenle yola çıkarılan ve padişahların armağanlarını taşıyan topluluktur.

SİZ BİZE SIRT ÇEVİRDİNİZ BİZ SİZİ SEVİYORUZ

“Ne zaman ki Cenab-ı Hak size yeraltından petrol gibi siyah bir altın hazinesi bahşedip sizi zengin etti ise o zaman bize sırt çevirip kapılarınızı İngiliz milletine açtınız. Bunları sizin bilmeniz lazım değil mi?” dedim ve şöyle devam ettim:

“Cenab-ı Hak ‘Mümin müminin kardeşidir’⁹ buyuruyor. Bu emre göre bizler sizlerle ebediyen kardeşiz. Hepimiz İslam’ın mukaddes kalasının nöbetkarlarıyız. Bu hal, inşaallah kıyamete kadar da devam edecektir. Bizler sizleri seviyoruz. Çünkü Kur’an’ı Kerim Arapçadır ve Peygamber Efendimiz de (a.s.m.) Arap’tır. Bu bakımdan Arapları sevmek, bizim için vicdanî bir vazifedir. Sizin de Abbasilerden sonra, İslamiyet’e büyük hizmetler eden Selçukluları ve Osmanlıları sevmeniz gerekir.”

“Selçuklular bir taraftan Haçlı seferleriyle 175 yıl mücadele ederken, bir yandan da çeşitli medrese, kervansaray ve mabetler yaptılar. Daha sonra, Allah’ın inayeti ile o vazifeyi Osmanlılar omuzlarına alıp 600 sene her yerde İslam’ın ve Kur’an’ın bayraktarlığını yaptılar. Milliyetlerini İslamiyet’e kala ve siper ettiler.”

Haçda Osmanlı hayranı bir Arap’la sohbetimizde bana şöyle demişti:

“İslamiyet her ne kadar Mekke ve Medine’de nazil oldu ise de onun dünyaya yayılmasını, layıkıyla, sizin ecdadınız yaptı.”

“Peygamber Efendimizin (a.s.m.) ‘Elbette İstanbul fethedilecektir. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır ve onu fetheden asker ne güzel askerdir!’ müjdesine mazhar oldular. Bütün bunlar tarihçe sabittir.”

Bunun üzerine ben şöyle dedim:

“İman, İslamiyet ve insaniyet; güneş kadar parlak, dağ gibi kuvvetli zincirlerdir ve birbirimize muhabbet etmemizi gerektirir. Muhabbetin bu gibi ulvi sebepleri ortada iken, çakıl taşları hükmünde olan bazı kusurlara takılıp kalmak, bu manevî bağları hafife almaktır.”

BATILILAR OSMANLILARI PARÇALAMANIN YOLUNU İRKÇİLİKTA BULDULAR

Bu sözlerim hoşlarına gitti ve tebessüm ettiler. Sohbetimiz epeyce devam etti. Bu esnada onlara şu ibretli hadiseyi de anlattım:

“1620 yılında papazlar, Yahudiler ve birçok batılı fikir ve siyaset adamları bir araya gelerek şöyle bir karar almışlar: ‘Bizim Osmanlıları cepheden savaşarak mağlup etmemiz mümkün değildir; onları içlerinden vurup parçalamamız gerekiyor. Bunun için ne gerekiyorsa yapmamız lazım.’”

“Bu konuda, birçok fikir ortaya atıldı. Uzun süren tartışmalar sonunda Osmanlıları parçalamak ve içlerinde tefrika çıkarmanın en mühim sebebi olarak ‘ırkçılığı’ tespit ettiler. Ayrıca, onların içinde çeşitli okullar açmanın ve orda yetişen gençleri kendi lehlerinde kullanmanın da etkili olacağı üzerinde ittifak ettiler. (Osmanlı döneminde açılan ruhban okulu ve Robert Koleji bu fikrin ürünüdür.)”

“Nitekim atılan bu tohumlar, 19. yüzyılın sonlarında menfi tesirini göstermiştir. Mesela, 1884 de Protestanların açtığı okul sayısı Elazığ’da 83, Diyarbakır’da 22, Erzurum’da 24, Bitlis’te 22’dir. 1904’te Ortadoğu’da 6000 misyoner okulu açılmıştır. Birinci Dünya Savaşı öncesi Osmanlı topraklarında 500 Katolik Fransız okulu, 675 Amerikan okulu, 178 de İngiliz okulu bulunuyordu.”

“Bunun üzerine Türk kavmiyetçiliğini körüklemeyi bir Yahudi deruhte etmiş ve bu alanda birçok çalışmalar yapmıştır. 1841–1900 yıllarında yaşamış olan bir Fransız Yahudi’si David-Leon Cahun, yazdığı birçok çocuk romanında sürekli Türk ırkını methedip, Arapları kötülemiştir.”

“Kürt kökenli ve dindar bir aileden olan Diyarbakırlı Ziya Gökalp da önceleri Kürtçe bir ‘Alfabe’ yazmış; fakat onun akıl hocası Durhkeim ‘Etki tepkiyi doğurur’ diyerek, Türkçülükle ilgili çalışmalar yapmasını telkin etmiştir. Ziya Gökalp’a Türkçülüğü ilk defa telkin eden, Yahudi dönmesi ve asıl adı Moiz Kohen olan Tekin Alp’tir. Bunlardan etkilenen Ziya Gökalp Türkçülükle ilgili çalışmalar yapmış ve ‘Türkçülüğün Esasları’ adlı bir kitap yazmıştır.”

“Türkçülüğü teşvik edip hararetle savunanların, Yahudi dönmesi Ahmet Vefik Paşa, Çerkez asıllı Ömer Seyfettin, Leh asıllı Mustafa Celaleddin Paşa ve Afgan asıllı Cemaleddin Afgani gibi kimselerin Türk olmayıp mason ve başka milletlerden olmaları, bu çalışmaların Türklerin lehine değil, Müslümanları birbirine düşürmek için büyük bir oyun olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.”

⁹ Hucurât Suresi, 49:10.

“Bediüzzaman Hazretleri bu tehlikeye dikkat çekerek şöyle demiştir:”

“Fıkr-i milliyet, şu asırda çok ileri gitmiş. Hususan dessay Avrupa zalimleri, bunu İslamlar içinde menfî bir surette uyandırıyorlar; tâ ki, parçalayıp onları yutsunlar.”¹⁰

İslam düşmanları Türk'ten fazla Türkçü, Arap'tan fazla Arapçı kesildiler

“Arap ırkçılığını da Güstave Le Bon adında bir Fransız deruhte etti. Daha sonra bu adam Arap Medeniyeti isimli bir kitap yazdı. Kitabında Arap milletinin çok zeki, misafirperver ve hamiyetperver olduğuna dair birçok güzel ifadelerle onları medih ve sena ediyor, İslam'ın getirdiği bütün faziletleri de Arap ırkına bağlıyor ve kitabın sonunda şöyle diyordu:”

“Fakat neden böyle zeki bir millet, dünyada layık oldukları seviyeye gelemediler, çünkü Osmanlılar onların ilerlemesine engel olmuşlardır.”

“Yazar, sırf bu cümleyi söylemek için bu kitabı telif etmiştir. Daha sonra bu kitap, Arapçaya çevrilmiş ve Araplarda Osmanlı düşmanlığının uyanmasında büyük rol oynamıştır.”

“Maalesef, bu İslam düşmanları Türk'ten fazla Türkçü, Arap'tan fazla Arapçı kesilerek ırkçılık propagandalarında başarıya ulaştılar. Böylece Arapları Osmanlı'dan ayırdıkları gibi, dinleri, dilleri ve ırkları bir olan Araplar arasında da bölgecilik ve kabilecilik tohumlarını ektiler, onları da parça parça edip bir araya gelmelerini engellediler.”

Gençlerle konuşmamı şu cümlelerle tamamladım:

Yegâne çare: Müslümanlar arasında muhabbeti tesis etmek

“Âlem-i İslam'ın düşmanı çoktur. Su uyur düşman uyumaz Onun için çok dikkatli ve uyanık olmamız lazımdır. Bugün dünyada 1,5 milyar Müslüman varken, uhuvvet-i İslamiye'nin ehemmiyetini yeterince anlamadığımızdan dolayı mahkûm ve mazlum durumundayız.”

“İslam âleminde birlik ve beraberliği sağlamanın yegâne çaresi: Müslümanlar arasında muhabbeti tesis etmek, maddî ve manevî terakki için azami gayret göstermektir. “İttifakta kuvvet, ittihadta hayat, uhuvvette saadet vardır” diyen Bediüzzaman Hazretleri'nin, İslam âleminin birlik ve beraberliği hakkındaki şu tespitine kulak verelim:”

“Şimdi ise, en ziyade birbirine muhtaç ve birbirinden mazlum ve birbirinden fakir ve ecnebi tahakkümü altında ezilen anasır ve kabail-i İslamiye içinde, fikr-i milliyetle birbirine yabancı bakmak ve birbirini düşman telakki etmek, öyle bir felâkettir ki, tarif edilmez.”¹¹

“DİKKAT EDİN! KUVVET ATMAKTIR, KUVVET ATMAKTIR, KUVVET ATMAKTIR.”

O Arap talebelerle konuşmamızın üzerinden nerede ise yarım asır geçti. Bugün Irak, Lübnan ve Filistin'de yaşanan zulümler karşısında dünyanın, İslam ülkelerinin ve özellikle Arap âleminin sessiz kalmaları o günkü konuşmalarımızı teyit etmektedir. Fakat ne hikmetse Arap âleminin bir kısmı ve özellikle onları idare edenler hâlâ uyanmadılar. Bugün birçok Arap ülkesinin milyarlarca doları Amerikan bankalarında ve bu bankaların yüzde ellisinin Musevilerin elinde olduğu bilinmektedir. Yahudiler Arapların parası ile silahlanıp onları vuruyorlar.

İsrail'in her fırsatta komşularına saldırması şu soruyu sıkça hatıra getiriyor:

Yanı başlarındaki Yahudiler yıllarca durmadan silahlanırken, Araplar neyi beklediler? Allah'ın kendilerine vermiş olduğu bu zenginliği nerelerde harcadılar? Neden, Yahudilerin bu silahları, Amerika, İngiltere veya Almanya'ya karşı kullanmayacaklarını düşünmediler ki? Bu silahlar komşu Arap ülkelerini vurmak için hazırlanıyordu.

Yahudiler yıllardan beri Filistinlilere zulmediyorlar. Kadın, çoluk-çocuk ve yaşlı demeden katledip, durmadan başlarına bomba yağdırıyorlar. Buna karşılık Filistinliler ancak taş ve sopalarla onlara karşılık verme durumunda kalıyorlar.

Cenab-ı Hak, bir ayet-i kerimesinde mealen şöyle buyurmaktadır: “Karşıtlarınızı caydırmak için olanca gücünüzle kuvvet hazırlayın!”¹² Bu ayet bütün ehl-i imana hitap etmektedir. Düşmana karşı zamanın icabına göre kuvvet hazırlamak gerekir. Evet, onların şerrini def etmek ve saldırılarını önlemek için yeteri kadar kuvvet toplamak bütün Müslümanlar üzerine vaciptir. Zamanın icabına göre

¹⁰ Bediüzzaman Said Nursî, Mektubat, Söz Bas. Yay., s 451.

¹¹ Bediüzzaman Said Nursî, Mektubat, Söz Bas. Yay., s 452.

¹² Enfâl Suresi, 60.

silah icat etmek İslam'ın mühim bir emridir. Bu hal sadece belli bir zamana mahsus olmayıp, kıyamete kadar geçerlidir. Aksi halde namus ve izzetimizi, vatan ve milletimizi koruyup muhafaza edemez, perişan oluruz. Nitekim Peygamber Efendimiz (a.s.m.) minberde bu ayetin tefsirini yaparken şöyle buyurmuştur:

“Ey Ashabım! Dikkat edin! Kuvvet atmaktır, kuvvet atmaktır, kuvvet atmaktır.”¹³

Atmak, sadece ok atmak anlamında değil, zamanın gerektirdiği silahı atmak ve kullanmak demektir. Başka bir hadis-i şeriflerinde de şöyle buyurmaktadır: “Bir ok sebebiyle elbette üç kimse cennete girer. Kâfirleri mağlup etmek niyetiyle ok yapan, onu düşmana atan ve o okların atılmasına yardımcı olan kimse.”¹⁴

NEDEN KÂFİRLER MÜSLÜMANLARA GALİPTİR?

Bugün Filistinliler davalarında haklıdırlar ancak, güçleri olmadığından söz sahibi olamıyor ve haklarını da koruyamıyorlar. Bu zilletten kurtulmanın çaresi, iman ve aklın gereği olan birlik ve beraberliği esas alıp Cenab-ı Hakk'ın “kuvvet hazırlayın” emrini yerine getirmektir. Kur'an'ın bu emrine uymayan Müslümanlar, şefkat ve merhametten yoksun, canavarlaşmış bir avuç Yahudi'ye mağlup olmaktadır. Başka bir ifadeyle kâfirin attığı bomba, Müslüman'ın attığı taşa galip gelmektedir. Eğer bu durum böyle devam ederse, söz hep kuvvetlinin olmaya devam edecek ve Müslümanlar da buna boyun eğmeye mecbur kalacaklardır. Haklı oldukları halde, kuvvet hazırlamadıklarından söz sahibi olmayacaklar, hakları hep ellerinden alınacak ve mazlum durumuna düşüp feryat etmeye devam edeceklerdir.

Bediüzzaman Hazretleri “Madem el hakkı ya'lu haktır. Neden kâfir Müslime, kuvvet hakka galiptir?” sorusuna verdiği müstesna cevabın bir bölümünde şöyle buyurur: “Kuvvetin bir hakkı var, bir sırr-ı hilkati var.”¹⁵ Buna göre, düşmana galip gelmemiz için, kuvveti elimizde bulundurmamız lazımdır. Biz zayıf düşersek ve kuvvet düşmanın elinde olursa, düşmanın bu kuvvet ile bize galip gelmesi kaçınılmazdır.

Artık uyanmanın vakti geldi ve geçiyor. Müslümanların ve petrol ağalarının, zevk ve sefayı bir tarafa bırakıp, İslam âlemiyle birlik ve beraberlik içinde hareket etmeleri gerekir. Aksi halde, bu yangın Filistin'e, Lübnan'a münhasır kalmaz, bütün İslam âlemini tehdit edecek boyutlara ulaşabilir.

ADALETLİ, AHLAKLI, FAZİLETLİ YAŞAMAK VEYA YOK OLUP GİTMEK

Tarihin şehadetiyle sabittir ki düşmana mağlup olmuş nice milletler daha sonra güçlenerek istiklallerini elde edebilmiş, düşmanlarına galip gelebilmişlerdir. Fakat ahlâksızlığa, sefahete, zulme ve adaletsizliğe mağlup olan bir milletin kendini toparlaması ve güçlenmesi mümkün olmamıştır, olamaz da! Sefahat, nice milletleri tarih sahnesinden silmiştir.

Bunun misalleri çoktur. Roma, Endülüs ve Pers imparatorluğu bunlardan sadece birkaçıdır. Mesela, Romalılarda faziletin bütün güzellikleri inkişaf etmiş; gerek idareciler arasında gerek ahali arasında muhabbet tesis edilmişti. Onlar sefahatten ve ahlaksızlıktan son derece sakınıyor ve faziletli yaşamayı bir şeref sayarlardı. Hanımları ve gençleri son derece iffetli idi. Ancak, İskender Yunanistan'ı fethedince, onlardaki ahlaksızlık ve sefahat Roma'yı istila etmeye başladı. O güzel ahlak ve faziletin yerine sefahat ve ahlaksızlık hâkim oldu. Aile hayatı bozuldu ve tefessüh etti. O olanca ihtişamlı Roma İmparatorluğu yıkıldı ve tarih sahnesinden silinip gitti. Ne kanunları ve ne de zenginlikleri onları yıkılmaktan kurtarabilirdi.

¹³ Müslim, İmâre, 167; Ebû Dâvûd, Cihad, 23.

¹⁴ Ebû Davud, Cihâd 24.

¹⁵ Bediüzzaman Said Nursî, Sözlere, Söz Bas. Yay., s 983.